

Column

Harry Veenendaal

Roze lintjes voor Maffe Mollie

Vorige week was ik bij een Amsterdams veilinghuis om een fraaie negentiende-eeuwse zwartgelakte Willem III vitrinekast op de kop te tikken. Bij het laatste veilinglot werden enkele namaak Napoleon-memorabilia geveild waaronder een regimentspijp, tabaksdoos en buste van de veldheer. Terwijl de zaal leegstroomde omdat niemand interesse had, bleef een klein manneke met een guitig gezicht alleen achter, ongeduldig draaiend op zijn stoel. Tijdens de korte ingelaste pauze stond de veilingmeester naast mij een sigaret te roken voordat hij het laatste, zogenaamde 'zottenlot' zou veilen. Het zottenlot is een luim van de veilingmeester. Onder de hamer komt een waardeloos object en de veilingstaf wacht in spanning af welke dwaas erop afkomt.

'Kijk', zei de veilingmeester en hij knikte naar het kleine guitige manneke. 'Dat schijnt Dion Bartels te zijn. Een ambitieuze topadvocaat uit Zeist, maar wij noemen hem hier "Maffe Mollie."

'Hoezo?', murmelde ik.

'Lees *Animal Farm* maar eens', zei de veilingmeester, 'dan snap je het wel'.

De veilingmeester grinnikte dat hij regelmatig Frankrijk bezoekt voor het taxeren van antiek. 'Dan stop ik even bij een souvenirshop om wat goedkope Napoleon-parafernalia te kopen. Die neem ik bij wijze van grap als laatste veilingobject in de catalogus op. Iedere keer verschijnt 'Maffe Mollie' om als enige een bod uit te brengen. Hij etaleert deze objecten vervolgens tijdens zijn maandelijkse intieme Wilhelmina-diners als unieke vondsten'.

'Die *Chevre Chambertin* die hij Rita Verdonk na zo'n etentje meegaf met het verhaal dat het Napoleons lievelingswijn was? Gewoon een 'Clos Napoléon' uit 2002 bij Carrefour vandaan', aldus de veilingmeester. *Keeping up appearances*, zullen we maar denken.

Dion Bartels is een fanatieke verzamelaar van Napoleon-spulletjes. Maar hij gaat daarin verder dan een vitrinekast met tinnen soldaatjes van de Grande Armée. In de conferentieruimte op zijn kantoor heeft hij een metershoog schilderij van Napoleon laten aanbrengen en op het visitekaartje van de kleine advocaat staat zijn lijfspreuk 'u mag dan wel langer zijn dan ik, maar zeker niet groter'.

Bartels is de zelfbenoemde generalissimo van de gedupeerden van beleggingsfraude. Hij profileert zich op basis van zijn solide *Legal opinions* over beleggingsproducten. Dankzij zijn brieven krijgt hij transparant wat voor andere advocaten troebel blijft. Hij heeft zelfs een richtlijn opgesteld om beleggingsfraude te voorkomen: de Bartels-richtlijn. In de bedrijfspresentatie op zijn website laat hij zich bewonderen door een schnabbelende Chimène van Oosterhout. Belangrijkste wapenfeit aldus Bartels: hij is dé autoriteit op vastgoedgebied met inmiddels honderden tevreden klanten.

En Mollie? Dat was Orwells kleine, erg ijdele paardje dat het liefst mooie roze lintjes draagt, suikerklontjes eet en graag door iedereen wordt geaaid.